

N a c r t

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

**PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE O ZAŠTITI
NEMATERIJALNE KULTURNE BAŠTINE, S KONAČNIM PRIJEDLOGOM
ZAKONA**

Zagreb, travanj, 2005.

KONVENCIJA O ZAŠTITI NEMATERIJALNE KULTURNE BAŠTINE

I. USTAVNA OSNOVA

Ustavna osnova za donošenje Zakona o potvrđivanju Konvencije o zaštiti nematerijalne kulturne baštine sadržana je u odredbi članka 139. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske ("Narodne novine", br. 41/01 i 55/01).

II. OCJENA STANJA I CILJ KOJI SE DONOŠENJEM ZAKONA O POTVRĐIVANJU ŽELI POSTIĆI

Konvencija o zaštiti nematerijalne kulturne baštine sastavljena je u Parizu 17. listopada 2003. godine, a stupit će na snagu tri mjeseca nakon dana pohranjivanja tridesete isprave o ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupu. Do danas je ovu Konvenciju potvrdilo odnosno ratificiralo osam država i to: Alžir (2004.), Mauricius (2004.), Japan (2004.), Gabon (2004.), Panama (2004.), Kina (2004.), Centralnoafrička Republika (2004.) i Latvija (2004.). Konvencija još nije stupila na snagu.

Cilj Konvencije o zaštiti nematerijalne kulturne baštine je zaštita nematerijalne baštine; osiguravanje poštivanja takve baštine zajednica, skupina i pojedinaca kojih se to tiče; podizanje svijesti na lokalnoj, nacionalnoj i međunarodnoj razini o važnosti nematerijalne baštine i o osiguranju uzajamnog uvažavanja takve baštine te uspostava međunarodne suradnje i pomoći.

Važnost nematerijalne kulturne baštine očituje se i u njezinoj ulozi pokretača kulturne raznolikosti i jamstva održivog razvoja, kako je i naglašeno u Preporuci UNESCO-a o zaštiti tradicionalne kulture i folkloru iz 1989. godine, Općoj deklaraciji UNESCO-a o kulturnoj raznolikosti iz 2001. godine i u Istanbulskoj deklaraciji iz 2002. godine.

Uzimajući u obzir međuovisnost nematerijalne kulturne baštine i materijalne kulturne i prirodne baštine, te opasnost od nestajanja i uništenja nematerijalne kulturne baštine koja prijete u velikoj mjeri i od procesa globalizacije i društvene transformacije, Republika Hrvatska se, kao zemlja bogata nematerijalnom kulturnom baštinom, zalaže za izgradnju učinkovitog sustava zaštite i očuvanja nematerijalne kulturne baštine na međunarodnoj, regionalnoj i nacionalnoj razini te organizaciju i reguliranje međunarodne suradnje, a posebno s obzirom da zasad ne postoji nikakav obvezujući višestrani instrument za zaštitu nematerijalne kulturne baštine. Također ističe i potrebu poduzimanja zaštitnih mjera u suradnji s drugim zemljama potpisnicama ove Konvencije u okviru djelotvornog obogaćivanja i dopune postojećih međunarodnih sporazuma, preporuka i rezolucija o kulturnoj i prirodnoj baštini s novim odredbama koje se odnose na nematerijalnu kulturnu baštinu.

III. TEMELJNA PITANJA KOJA SE UREĐUJU DONOŠENJEM ZAKONA O POTVRĐIVANJU

Zakonom o potvrđivanju predmetne Konvencije uredit će se sljedeća pitanja:

1. Potvrđivanje Konvencije o zaštiti nematerijalne kulturne baštine u obliku u kojem je sastavljena u Parizu 17. listopada 2003. godine u izvorniku na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku;
2. Potvrđivanje teksta Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona na engleskom jeziku kao jednom od jezika izvornika i u prijevodu na hrvatski jezik;
3. Tijelo državne uprave nadležno za provedbu Zakona o potvrđivanju;
4. Datum stupanja na snagu ovoga Zakona i objava podataka o stupanju na snagu Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona.

IV. OCJENA POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVOĐENJE ZAKONA

Člankom 25. Konvencije o zaštiti nematerijalne kulturne baštine utemeljuje se «Fond za zaštitu nematerijalne kulturne baštine», sredstva kojega se, između ostalog, sastoje i od doprinosa koje uplaćuju države stranke. Države stranke imaju obvezu uplaćivati u Fond najmanje svake dvije godine doprinos čiji iznos utvrđuje Opća skupština u obliku jedinstvenog postotka. Niti u kojem slučaju doprinos određene države stranke ne može biti veći od 1% njezina doprinosa redovnom proračunu UNESCO-a. Za Republiku Hrvatsku taj doprinos neće premašivati iznos od tisuću eura, te će se on osigurati iz sredstava Ministarstva kulture.

Prema tome, za provođenje ovoga Zakona nije potrebno osigurati dodatna sredstva u državnom proračunu Republike Hrvatske.

V. PRIJEDLOG ZA DONOŠENJE ZAKONA PO HITNOM POSTUPKU

Temelj za donošenje Zakona o potvrđivanju Konvencije o zaštiti nematerijalne kulturne baštine po hitnom postupku nalazi se u članku 159. Poslovnika Hrvatskoga sabora («Narodne novine», br. 6/02 – pročišćeni tekst, br. 41/02, 91/03 i 58/04) i to u drugim osobito opravdanim državnim razlozima. S obzirom na rečeno pod točkom II. kao i u vezi sa postojanjem interesa za što brže stupanje na snagu Konvencije u odnosu na Republiku Hrvatsku, donošenje ovoga Zakona predlaže se po hitnom postupku.

S obzirom na prirodu postupka potvrđivanja međunarodnih ugovora, kojim država i formalno izražava spremnost da bude vezana već potpisanim međunarodnim ugovorom, kao i na činjenicu da se u ovoj fazi postupka ne mogu izvršiti izmjene i dopune teksta međunarodnog ugovora, predlaže se ovaj Prijedlog zakona raspraviti i prihvatiti po hitnom postupku objedinjujući prvo i drugo čitanje.

VI. KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE O ZAŠTITI NEMATERIJALNE KULTURNE BAŠTINE

Na temelju članka 16. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora («Narodne novine», broj 28/96), a polazeći od članka 139. Ustava Republike Hrvatske, pokreće se postupak za donošenje Zakona o potvrđivanju Konvencije o zaštiti nematerijalne kulturne baštine.

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE O ZAŠTITI NEMATERIJALNE KULTURNE BAŠTINE GLASI:

Članak 1.

Potvrđuje se Konvencija o zaštiti nematerijalne kulturne baštine, sastavljena u Parizu 17. listopada 2003. godine u izvorniku na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku.

Članak 2.

Tekst Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona u izvorniku na engleskom i u prijevodu na hrvatski jezik glasi:

KONVENCIJA O ZAŠTITI NEMATERIJALNE KULTURNE BAŠTINE

Opća skupština Organizacije Ujedinjenih naroda za obrazovanje, znanost i kulturu, u daljnjem tekstu UNESCO, koja se sastala od 29. rujna do 17. listopada 2003. na svojoj 32. sjednici,

pozivajući se na postojeće međunarodne instrumente o ljudskim pravima, posebice na Opću deklaraciju o ljudskim pravima iz 1948., Međunarodni sporazum o gospodarskim, socijalnim i kulturnim pravima iz 1966., te Međunarodni sporazum o građanskim i političkim pravima iz 1966.,

uzimajući u obzir važnost nematerijalne baštine kao pokretača kulturne raznolikosti i jamstva održivog razvoja, kako je istaknuto u Preporuci UNESCO-a o zaštiti tradicionalne kulture i folkloru iz 1989., u Općoj deklaraciji UNESCO-a o kulturnoj raznolikosti iz 2001. i Istanbulske deklaraciji iz 2002., koju je usvojio treći Okrugli stol ministara kulture.

uzimajući u obzir duboko uvriježenu međuovisnost nematerijalne kulturne baštine i materijalne kulturne i prirodne baštine,

prepoznajući da procesi globalizacije i društvene transformacije, uz uvjete koje stvaraju za obnovljeni dijalog među zajednicama, također dovode, kao i fenomen netolerantnosti, do ozbiljnih opasnosti gubitka vrijednosti, nestajanja

i uništenja nematerijalne kulturne baštine, posebice zbog nedostatka izvora sredstava za zaštitu te baštine,

znajući da postoji sveopća volja i zajednička briga da se zaštiti nematerijalna kulturna baština čovječanstva,

prepoznajući da zajednice, posebice starosjedilačke zajednice, skupine i, u nekim slučajevima, pojedinci igraju važnu ulogu u proizvodnji, zaštiti, održavanju i ponovnom stvaranju nematerijalne kulturne baštine te tako pomažu jačanju kulturne raznolikosti i ljudske kreativnosti,

primjećujući dalekosežni utjecaj aktivnosti UNESCO-a pri uvođenju normativnih instrumenata za zaštitu kulturne baštine, posebice Konvencije za zaštitu svjetske kulturne i prirodne baštine iz 1972.,

primjećujući nadalje da zasad ne postoji nikakav obvezujući višestrani instrument za zaštitu nematerijalne kulturne baštine,

uzimajući u obzir da postojeće međunarodne sporazume, preporuke i rezolucije o kulturnoj i prirodnoj baštini treba djelotvorno obogatiti i dopuniti novim odredbama koje se odnose na nematerijalnu kulturnu baštinu,

uzimajući u obzir potrebu da se izgradi veća svijest, posebice među mlađim naraštajima, o važnosti nematerijalne kulturne baštine i o njezinoj zaštiti,

uzimajući u obzir da bi međunarodna zajednica trebala zajedno s državama strankama ove Konvencije pridonijeti zaštiti te baštine u duhu suradnje i uzajamne pomoći,

podsjecajući na programe UNESCO-a koji se odnose na nematerijalnu kulturnu baštinu, posebice Proglašenje remek-djela usmene i nematerijalne baštine čovječanstva,

uzimajući u obzir neprocjenjivu ulogu nematerijalne kulturne baštine kao čimbenika u zbližavanju ljudi i osiguravanju razmjene i razumijevanja među njima,

usvaja ovu Konvenciju dana 17. listopada 2003. godine.

I. Opće odredbe

Članak 1. – Svrha Konvencije

Svrhe ove Konvencije su slijedeće:

- (a) zaštititi nematerijalnu kulturnu baštinu;
- (b) osigurati poštivanje nematerijalne kulturne baštine zajednica, skupina i pojedinaca kojih se to tiče;

- (c) na lokalnoj, nacionalnoj i međunarodnoj razini podići svijest o važnosti nematerijalne kulturne baštine, kao i o osiguravanju uzajamnog uvažavanja te baštine;
- (d) osigurati međunarodnu suradnju i pomoć.

Članak 2. – Definicije

U smislu ove Konvencije,

1. «Nematerijalna kulturna baština» znači vještine, izvedbe, izričaje, znanja, umijeća, kao i instrumente, predmete, rukotvorine i kulturne prostore koji su povezani s tim, koje zajednice, skupine i u nekim slučajevima, pojedinci prihvaćaju kao dio svoje kulturne baštine. Ovu nematerijalnu kulturnu baštinu, koja se prenosi iz naraštaja u naraštaj, zajednice i skupine stalno iznova stvaraju kao odgovor na svoje okruženje, svoje međusobno djelovanje s prirodom i svojom poviješću koja im pruža osjećaj identiteta i kontinuiteta te tako promiče poštivanje kulturne raznolikosti i ljudske kreativnosti. U svrhu ove Konvencije u obzir se uzima isključivo ona nematerijalna kulturna baština koja je u skladu s postojećim međunarodnim instrumentima o ljudskim pravima, kao i potrebama uzajamnog poštivanja među zajednicama, skupinama i pojedincima i koja je u skladu s održivim razvojem.
2. «Nematerijalna kulturna baština», kako je definirana u stavku 1., manifestira se, među ostalim, u sljedećim područjima:
 - (a) usmena predaja i izričaji, uključujući jezik kao sredstvo komunikacije nematerijalne kulturne baštine;
 - (b) izvedbene umjetnosti;
 - (c) običaji, obredi i svečanosti;
 - (d) znanje i vještine vezani uz prirodu i svemir;
 - (e) tradicijski obrti;
3. «Zaštita» znači mjere čiji je cilj osiguravanje održivosti nematerijalne kulturne baštine, uključujući identificiranje, dokumentiranje, istraživanje, očuvanje, zaštitu, promicanje, povećanje vrijednosti, prenošenje, posebice putem formalnog i neformalnog obrazovanja, kao i revitalizaciju različitih oblika te baštine.
4. «Države stranke» označava države za koje je ova Konvencija obvezujuća i među kojima je ova Konvencija na snazi.
5. Ova se Konvencija primjenjuje mutatis mutandi na teritorije iz članka 33. koje postanu stranke ove Konvencije sukladno uvjetima utvrđenim u tom članku. U toj mjeri izraz «države stranke» odnosi se i na te teritorije.

Članak 3. – Odnos prema drugim međunarodnim instrumentima

Nijedan navod u ovoj Konvenciji ne može se tumačiti kao:

- (a) nešto što može promijeniti status ili umanjiti razinu zaštite prema Konvenciji o zaštiti svjetske kulturne i prirodne baštine iz 1972. svojstava svjetske baštine s kojima je pojedina stavka nematerijalne kulturne baštine izravno povezana; ili
- (b) nešto što može utjecati na prava i obveze država stranaka koje proizlaze iz bilo kojega međunarodnog instrumenta kojem su one stranke i koji se odnosi na prava intelektualnog vlasništva ili na uporabu bioloških i ekoloških izvora.

II. Tijela Konvencije

Članak 4. – Opća skupština država stranaka

1. Ovime se utemeljuje Opća skupština država stranaka, u daljnjem tekstu «Opća skupština». Opća skupština je vrhovno tijelo ove Konvencije.
2. Opća skupština sastaje se na redovitoj sjednici svake dvije godine. Ona se može sastajati na izvanrednoj sjednici ako tako odluči ili na zahtjev Međuvladinog odbora za zaštitu nematerijalne kulturne baštine ili na zahtjev najmanje jedne trećine država stranaka Konvencije.
3. Opća skupština usvaja svoj poslovnik.

Članak 5. – Međuvladin odbor za zaštitu nematerijalne kulturne baštine

1. Ovime se u okviru UNESCO-a utemeljuje Međuvladin odbor za zaštitu nematerijalne kulturne baštine, u daljnjem tekstu «Odbor». Sastoji se od predstavnika 18 država stranaka, koje biraju države stranke koje se sastaju na Općoj skupštini čim ova Konvencija stupi na snagu sukladno članku 34.
2. Broj država članica Odbora povećava se na 24 čim broj država stranaka koje su pristupile Konvenciji dosegne 50.

Članak 6. – Izbor i mandati država članica Odbora

1. Pri izboru država članica Odbora poštivaju se načela pravedne zemljopisne zastupljenosti i rotacije.
2. Države članice Odbora biraju se na mandat od četiri godine, a biraju ih države stranke koje su pristupile Konvenciji i koje se sastaju na Općoj skupštini.
3. Ipak, mandat polovice država članica Odbora izabranih pri prvom izboru ograničen je na dvije godine. Te se države na prvom izboru biraju ždrijebom.

4. Svake dvije godine Opća skupština obnavlja izbor polovice država članica Odbora.
5. Ona također izabire onoliko država članica Odbora koliko je potrebno da se popune slobodna mjesta.
6. Država članica Odbora ne može biti izabrana na dva uzastopna mandata.
7. Države članice Odbora biraju kao svoje predstavnike osobe koje su kvalificirane na različitim područjima nematerijalne kulturne baštine.

Članak 7. – Funkcije Odbora

Ne dovodeći u pitanje ostale ovlasti koje su mu dane ovom Konvencijom, funkcije Odbora su:

- (a) promicanje ciljeva Konvencije te poticanje i praćenje njihove provedbe;
- (b) davanje uputa o najboljim metodama rada, kao i preporuka o mjerama za zaštitu nematerijalne kulturne baštine;
- (c) priprema i podnošenje na odobrenje Općoj skupštini nacrtu plana za korištenje sredstava Fonda sukladno članku 25;
- (d) traženje načina povećanja svojih sredstava, te poduzimanje potrebnih mjera u tom cilju, sukladno članku 25;
- (e) priprema i podnošenje na odobrenje Općoj skupštini radnih smjernica za provedbu ove Konvencije;
- (f) pregled, sukladno članku 29., izvješća koje podnose države članice i izrada sažetaka tih izvješća za Opću skupštinu;
- (g) pregled zahtjeva koje podnose države članice i odlučivanje o njima sukladno objektivnim kriterijima selekcije, koje će utvrditi Odbor i odobriti Glavna skupština, za sljedeće:
 - (i) upisivanje u popise i prijedloge koji se spominju u člancima 16., 17., i 18.;
 - (ii) pružanje međunarodne pomoći sukladno članku 22.

Članak 8. – Način rada Odbora

1. Odbor je odgovoran Općoj skupštini. On joj podnosi izvješća o svim svojim aktivnostima i odlukama.
2. Odbor usvaja svoj vlastiti poslovnik dvotrećinskom većinom glasova svojih članova.
3. Odbor može osnovati na privremenoj osnovi sva ad hoc savjetodavna tijela koja smatra nužnima za izvršenje svoje zadaće.
4. Odbor može na svoje sastanke pozvati bilo koje javno ili privatno tijelo, kao i privatne osobe s dokazanom stručnošću na različitim područjima nematerijalne kulturne baštine kako bi ih konzultirao u vezi s određenim pitanjima.

Članak 9. – Davanje ovlaštenja savjetodavnih organizacija

1. Odbor predlaže Općoj skupštini da ovlasti nevladine organizacije s općepriznatom stručnošću na području nematerijalne kulturne baštine radi djelovanja u svojstvu savjetnika Odbora.
2. Odbor također predlaže Općoj skupštini kriterije i načine za davanje tih ovlaštenja.

Članak 10. – Tajništvo

1. Odboru pomaže Tajništvo UNESCO-a.
2. Tajništvo priprema dokumentaciju Opće skupštine i Odbora, kao i nacrt dnevnog reda svojih sastanaka te osigurava provedbu svojih odluka.

III. Zaštita nematerijalne kulturne baštine na nacionalnoj razini

Članak 11. – Uloga država stranaka

Svaka država stranka:

- (a) poduzima potrebne mjere kako bi osigurala zaštitu nematerijalne kulturne baštine koja je prisutna na njezinu teritoriju;
- (b) među mjerama za zaštitu iz trećeg stavka članka 2. identificira i definira različite elemente nematerijalne kulturne baštine koja je prisutna na njezinu teritoriju uz sudjelovanje zajednica, skupina i relevantnih nevladinih organizacija.

Članak 12. – Popisi

1. Kako bi osigurala identifikaciju u cilju zaštite, svaka država sastavlja, na način prilagođen svojoj vlastitoj situaciji, jedan ili više popisa nematerijalne kulturne baštine koja je prisutna na njezinu teritoriju. Ti se popisi redovito ažuriraju.
2. Pri podnošenju periodičnog izvješća Odboru sukladno članku 29. svaka država stranka daje odgovarajuće podatke o tim popisima.

Članak 13. – Ostale mjere za zaštitu

U svrhu zaštite, razvoja i unapređenja nematerijalne kulturne baštine koja je prisutna na njezinu teritoriju svaka država stranka nastoji:

- (a) usvojiti opću politiku čiji je cilj promicanje funkcije nematerijalne kulturne baštine u društvu i uključivanje zaštite te baštine u programe planiranja;
- (b) odrediti ili osnovati jedno ili više nadležnih tijela za zaštitu nematerijalne kulturne baštine koja je prisutna na njezinu teritoriju;

- (c) unapređivati znanstvene, tehničke i umjetničke studije, kao i istraživačke metodologije u cilju djelotvorne zaštite nematerijalne kulturne baštine, posebice nematerijalne kulturne baštine kojoj prijete opasnost;
- (d) usvojiti odgovarajuće pravne, tehničke, administrativne i financijske mjere u cilju:
 - (i) poticanja stvaranja ili jačanja institucija za obuku u području upravljanja nematerijalnom kulturnom baštinom i prijenosa te baštine putem stručnih skupova i prostora namijenjenih za predstavljanje ili izražavanje te baštine;
 - (ii) osiguravanja pristupa nematerijalnoj kulturnoj baštini uz istodobno poštivanje uobičajenih praksi koje utječu na pristup određenim oblicima takve baštine;
 - (iii) utemeljenja institucija za dokumentiranje nematerijalne kulturne baštine i olakšavanja pristupa tim institucijama.

Članak 14. – Obrazovanje, podizanje svijesti i izgradnja kapaciteta

Svaka država stranka nastoji pomoću svih prikladnih sredstava:

- (a) osigurati priznavanje, poštivanje i podizanje vrijednosti nematerijalne kulturne baštine u društvu, posebice putem:
 - (i) obrazovnih i informativnih programa te programa u cilju podizanja svijesti usmjerenih na širu javnost, posebice mlade ljude;
 - (ii) posebnih obrazovnih i programa izobrazbe unutar zajednica i skupina na koje se ti programi odnose;
 - (iii) aktivnosti za izgradnju kapaciteta za zaštitu nematerijalne kulturne baštine, posebice gospodarskih i znanstvenih istraživanja; i
 - (iv) neformalnih načina prenošenja znanja;
- (b) informirati javnost o opasnostima koje prijete toj baštini i o aktivnostima koje se obavljaju u provedbi ove Konvencije;
- (c) unapređivati obrazovanje u svrhu zaštite prirodnih prostora i memorijalnih mjesta čije je postojanje potrebno za izražavanje nematerijalne kulturne baštine.

Članak 15. – Sudjelovanje zajednica, skupina i pojedinaca

U okviru svojih aktivnosti zaštite nematerijalne kulturne baštine svaka država stranka nastoji osigurati najšire moguće sudjelovanje zajednica, skupina i, u nekim slučajevima, pojedinaca koji stvaraju, održavaju i prenose tu baštinu te ih aktivno uključuje u svoje postupke.

V. Zaštita nematerijalne kulturne baštine na međunarodnoj razini

Članak 16. – Reprezentativna lista nematerijalne kulturne baštine čovječanstva

1. Kako bi se osigurala bolja preglednost nematerijalne kulturne baštine i svijest o njezinu značenju, kao i potakao dijalog koji poštuje kulturnu raznolikost, Odbor na prijedlog uključenih država stranaka utvrđuje, ažurira i objavljuje Reprezentativnu listu nematerijalne kulturne baštine čovječanstva.
2. Odbor sastavlja i podnosi Općoj skupštini na odobrenje kriterije za utvrđivanje, ažuriranje i objavu Reprezentativne liste.

Članak 17. – Lista nematerijalne kulturne baštine kojoj je potrebna hitna zaštita

1. U cilju poduzimanja odgovarajućih mjera zaštite, Odbor utvrđuje, ažurira i objavljuje Listu nematerijalne kulturne baštine kojoj je potrebna hitna zaštita te na zahtjev države stranke takvu baštinu upisuje na Listu.
2. Odbor sastavlja i podnosi Općoj skupštini na odobrenje kriterije za utvrđivanje, ažuriranje i objavu ove liste.
3. U slučajevima izuzetne žurnosti, čije objektivne kriterije odobrava Opća skupština na prijedlog Odbora, Odbor može na Listu iz prvog stavka ovog članka upisati određenu stavku baštine u konzultacijama s državom strankom koje se to tiče.

Članak 18. – Programi, projekti i aktivnosti za zaštitu nematerijalne kulturne baštine

1. Na temelju prijedloga koje su podnijele države stranke i u skladu s kriterijima koje je odredio Odbor, a odobrila Opća skupština, Odbor periodično obavlja selekciju i promociju onih nacionalnih, područnih i regionalnih programa, projekata i aktivnosti za zaštitu baštine za koje smatra da najbolje odražavaju načela i ciljeve ove Konvencije uzimajući u obzir posebne potrebe zemalja u razvoju.
2. U tom cilju Odbor prima, razmatra i odobrava zahtjeve država stranaka za međunarodnu pomoć u svrhu pripreme takvih prijedloga.
3. Odbor prati provedbu tih projekata, programa i aktivnosti tako što će prenositi informacije o najboljim metodama rada koristeći sredstva koja će sam odrediti.

V. Međunarodna suradnja i pomoć

Članak 19. – Suradnja

1. U smislu ove Konvencije međunarodna suradnja uključuje, među ostalim, razmjenu informacija i iskustava, zajedničke inicijative i uvođenje mehanizma pomoći državama strankama u njihovim nastojanjima da zaštite nematerijalnu kulturnu baštinu.
2. Ne dovodeći u pitanje odredbe svojih nacionalnih zakona, kao i običajnog prava i praksi, države stranke priznaju da je zaštita nematerijalne kulturne baštine od općeg interesa za čovječanstvo te se u tom cilju obvezuju surađivati na bilateralnoj, područnoj, regionalnoj i međunarodnoj razini.

Članak 20. – Svrhe međunarodne pomoći

Međunarodna se pomoć može pružiti u sljedeće svrhe:

- (a) zaštita baštine upisane na Listu nematerijalne kulturne baštine kojoj je potrebna hitna zaštita;
- (b) izrada popisa u smislu članaka 11. i 12.;
- (c) potpora programima, projektima i aktivnostima koje se obavljaju na nacionalnoj, područnoj i regionalnoj razini, s ciljem zaštite nematerijalne kulturne baštine;
- (d) druge svrhe koje Odbor smatra nužnima.

Članak 21. – Oblici međunarodne pomoći

Pomoć koju Odbor pruža državi stranci regulira se operativnim smjernicama, koje se izrađuju sukladno članku 7. i sporazumom iz članka 24., a može poprimiti sljedeće oblike:

- (a) studije o različitim aspektima zaštite;
- (b) stavljanje na raspolaganje stručnjaka i praktičara;
- (c) izobrazba svih potrebnih kadrova;
- (d) razrada postavljanja normi i druge mjere;
- (e) stvaranje infrastrukture i upravljanje njima;
- (f) opskrba opremom i prijenos know-how-a;
- (g) drugi oblici financijske i tehničke pomoći, uključujući, u odgovarajućim okolnostima, odobravanje kredita uz niske kamate te davanje donacije.

Članak 22. – Uvjeti pružanja međunarodne pomoći

1. Odbor utvrđuje proceduru za pregled zahtjeva za međunarodnu pomoć i specificira koji se podaci uključuju u zahtjev, poput mjera koje se predviđaju i intervencija koje se traže zajedno s procjenom njihova troška.

2. U hitnim slučajevima Odbor razmatra zahtjeve za pomoć kao proriteno pitanje.
3. U cilju donošenja odluke Odbor obavlja analize i konzultacije koje smatra potrebnima.

Članak 23. – Zahtjev za međunarodnu pomoć

1. Svaka država stranka može Odboru dostaviti zahtjev za međunarodnu pomoć za zaštitu nematerijalne kulturne baštine koja je prisutna na njezinu teritoriju.
2. Takav zahtjev mogu također podnijeti dvije ili više država stranaka zajedno.
3. U zahtjevu se navode podaci propisani u stavku 1. članka 22. zajedno s potrebnom dokumentacijom.

Članak 24. – Uloga država stranaka koje su korisnici pomoći

1. Sukladno odredbama ove Konvencije međunarodna pomoć koja se pruža regulira se sporazumom između države stranke koja je korisnik pomoći i Odbora.
2. Opće je pravilo da država stranka koja je korisnik pomoći sudjeluje u granicama svojih sredstava u troškovima zaštitnih mjera za koje se međunarodna pomoć pruža.
3. Država stranka koja je korisnik pomoći podnosi Odboru izvješće o korištenju pomoći koju je dobila za zaštitu nematerijalne kulturne baštine.

VI. Fond za nematerijalnu kulturnu baštinu

Članak 25. –Priroda fonda i njegova sredstva

1. Ovime se utemeljuje «Fond za zaštitu nematerijalne kulturne baštine», u daljnjem tekstu «Fond».
2. Fond se sastoji od financijskih sredstava povjerenih na upravljanje, a koja se utvrđuje u skladu s financijskim propisima UNESCO-a.
3. Sredstva Fonda sastoje se od:
 - (a) doprinosa koje uplaćuju države stranke;
 - (b) financijskih sredstava koje je u ovu svrhu izdvojila Opća skupština UNESCO-a;
 - (c) doprinosa, darova, oporučnih zapisa koji mogu biti od strane:
 - (i) drugih država;
 - (ii) organizacija i programa iz sustava Ujedinjenih naroda, posebice Razvojnog programa Ujedinjenih naroda, kao i drugih međunarodnih organizacija;
 - (iii) javnih ili privatnih tijela ili pojedinaca;
 - (d) dospjelih kamata na sredstva Fonda;

- (e) financijskih sredstava prikupljenih putem sabirnih akcija ili primitaka od manifestacija organiziranih za prikupljanje sredstava u korist Fonda;
 - (f) svih drugih sredstava odobrenih propisima Fonda koje sastavlja Odbor.
4. O upotrebi sredstava od strane Odbora odlučuje se na temelju smjernica koje je propisala Opća skupština.
 5. Odbor može prihvatiti doprinose i druge oblike pomoći za opće i posebne svrhe koje se odnose na određene projekte, pod uvjetom da je Odbor odobrio te projekte.
 6. U odnosu na doprinose koji se uplaćuju u Fond ne mogu se postaviti nikakvi politički, gospodarski ili drugi uvjeti koji nisu u skladu s ciljevima ove Konvencije.

Članak 26. – Doprinosi koje države stranke uplaćuju u Fond

1. Ne dovodeći u pitanje moguće dopunske dobrovoljne doprinose, države stranke ove Konvencije obvezuju se uplaćivati u Fond najmanje svake dvije godine doprinos čiji iznos utvrđuje Opća skupština u obliku jedinstvenog postotka koji će se primjenjivati na sve države. Ova se odluka Opće skupštine donosi većinom glasova prisutnih država stranaka koje se nisu izjasnile u smislu drugog stavka ovoga članka. Ni u kom slučaju doprinos određene države stranke ne može biti veći od 1% njezina doprinosa redovnom proračunu UNESCO-a.
2. Ipak, svaka se država iz članka 32. ili članka 33. ove Konvencije može u trenutku polaganja svojih isprava o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu izjasniti da ne obvezuje na odredbe stavka 1. ovoga članka.
3. Država stranka ove Konvencije koja je dala izjavu iz stavka 2. ovoga članka nastojat će povući rečenu izjavu putem obavijesti upućene glavnom direktoru UNESCO-a. Ipak, povlačenje izjave ne proizvodi učinak u odnosu na doprinos koji je ta država dužna uplatiti do datuma otvaranja sljedeće sjednice Opće skupštine.
4. Kako bi Odbor mogao uspješno planirati svoje poslovanje, doprinosi država stranaka ove Konvencije koje su dale izjavu iz stavka 2. ovog članka uplaćuju se redovito, najmanje svake dvije godine i njihov iznos treba biti što je moguće bliži iznosu doprinosa koji bi bile dužne platiti da su se obvezale na odredbe prvoga stavka ovoga članka.
5. Svaka država stranka ove Konvencije koja kasni s plaćanjem svoga obveznog ili dobrovoljnog doprinosa za tekuću godinu kao i za kalendarsku godinu koja joj neposredno prethodi nije podobna za člana Odbora; ova se odredba ne primjenjuje na prvi izbor. Mandat svake takve države koja je već član Odbora prestaje u trenutku izbora utvrđenih člankom 6. ove Konvencije.

Članak 27. – Dobrovoljni dopunski doprinosi Fondu

Države stranke koje žele dati dobrovoljne doprinose kao dodatak na doprinose predviđene člankom 26. obavješćuju Odbor u što kraćem roku

kako bi on sukladno tomu mogao planirati svoje poslovanje.

Članak 28. – Međunarodne kampanje za prikupljanje financijskih sredstava

Ako je to moguće, države članice podupiru međunarodne kampanje prikupljanja financijskih sredstava organiziranih u korist Fonda pod pokroviteljstvom UNESCO-a.

VII. Izvješća

Članak 29. Izvješća koja podnose države članice

Države članice podnose Odboru izvješća, u formi i u roku koji određuje Odbor, o zakonodavnim, regulatornim i drugim mjerilima poduzetim u svrhu provedbe ove Konvencije.

Članak 30. Izvješća koja podnosi Odbor

1. Na temelju svojih aktivnosti i izvješća država članica iz članka 29. Odbor dostavlja izvješće Općoj skupštini za svaku od njezinih sjednica.
2. Izvješće se iznosi pred Općom skupštinom UNESCO-a.

VIII. Prijelazna odredba

Članak 31. Odnos prema proglašenju remek-djela usmene i nematerijalne kulturne baštine čovječanstva

1. Odbor uključuje u Reprezentativnu listu nematerijalne kulturne baštine čovječanstva priloge koji su proglašeni Remek-djelima usmene i nematerijalne kulturne baštine čovječanstva prije stupanja na snagu ove Konvencije.
2. Uključenje tih priloga u Reprezentativnu listu nematerijalne kulturne baštine čovječanstva ni u kom slučaju ne prejudicira kriterije za buduće unose na listu, a koje utvrđuje Odbor sukladno stavku 2. članka 16.
3. Nakon stupanja na snagu ove Konvencije neće biti nikakvih daljnjih proglašenja.

IX. Završne odredbe

Članak 32. Ratifikacija, prihvatanje ili odobrenje

1. Ova Konvencija podliježe ratifikaciji, prihvatanju ili odobrenju država članica UNESCO-a sukladno njihovim ustavnim procedurama.
2. Isprave o ratifikaciji, prihvatanju i odobrenju polažu se kod glavnog direktora UNESCO-a.

Članak 33. – Pristupanje

1. Ova je Konvencija otvorena za pristupanje svim državama koje nisu članice UNESCO-a, a koje Opća skupština UNESCO-a pozove da joj pristupe.
2. Ova je Konvencija također otvorena za pristupanje teritorija koji uživaju potpunu unutarnju samoupravu koju kao takvu priznaju Ujedinjeni narodi, ali koji nisu postigli potpunu neovisnost sukladno Rezoluciji Opće skupštine 1514 (XV) i koji su nadležni za pitanje koja uređuje ova Konvencija, uključujući nadležnost za sklapanje ugovora o tim pitanjima.
3. Isprava o pristupu polaže se kod glavnog direktora UNESCO-a.

Članak 34. – Stupanje na snagu

Ova Konvencija stupa na snagu tri mjeseca nakon datuma polaganja tridesete isprave o ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupanju, ali samo u odnosu na one države koje su pohranile svoje isprave o ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupanju na taj datum ili prije tog datuma. Ona stupa na snagu u odnosu na svaku drugu državu stranku tri mjeseca nakon pohrane njezine isprave o ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupanju.

Članak 35. – Savezni ili ne-unitarni ustavni sustavi

Sljedeće se odredbe primjenjuju na države stranke koje imaju savezni ili ne-unitarni ustavni sustav:

- (a) s obzirom na odredbe ove Konvencije, čija provedba spada pod pravnu jurisdikciju savezne ili središnje zakonodavne vlasti, obveze savezne ili središnje vlasti su iste kao i za one države stranke koje nisu savezne države;
- (b) s obzirom na odredbe ove Konvencije, čija provedba spada pod pravnu jurisdikciju pojedinih ustavotvornih država, pokrajina ili kantona koje ustavni sustav federacije ne obvezuju na donošenje zakonodavnih mjera, savezna vlast obavlja nadležna tijela tih pokrajina ili kantona o navedenim odredbama uz svoju preporuku o njihovom usvajanju.

Članak 36. – Otkazivanje

1. Svaka država stranka može otkazati ovu Konvenciju.
2. Otkaz se notificira putem pisane isprave koja se polaže kod glavnog direktora UNESCO-a.
3. Otkaz proizvodi učinak dvanaest mjeseci nakon primitka isprave o otkazivanju. On ni u kom slučaju ne utječe na financijske obveze države stranke koja otkazuje Konvenciju prije datuma kojim povlačenje proizvodi učinak.

Članak 37. – Depozitarne funkcije

Glavni direktor UNESCO-a kao depozitar ove Konvencije obavješćuje države-članice Organizacije, države koje nisu članice Organizacije iz članka 33., kao i Ujedinjene narode, o pohrani svih isprava o ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupanju utvrđenim člancima 32. i 33. te o otkazima utvrđenim člankom 36.

Članak 38. – Izmjene i dopune

1. Država stranka može putem pisanog priopćenja upućenog glavnom direktoru predložiti izmjene i dopune ove Konvencije. Glavni direktor šalje takvo priopćenje svim državama strankama. Ako u roku od šest mjeseci od datuma slanja priopćenja najmanje polovica država stranaka pozitivno odgovori na zahtjev, glavni direktor na sljedećoj sjednici Opće skupštine podnosi prijedlog na raspravu i moguće usvajanje.
2. Izmjene i dopune usvajaju se dvotrećinskom većinom glasova prisutnih država stranaka.
3. Nakon što se usvoje, izmjene i dopune se podnose državama strankama na ratifikaciju, prihvati, odobrenje ili pristupanje.
4. Izmjene i dopune stupaju na snagu, ali samo u odnosu na države stranke koje su ih ratificirale, prihvatile, odobrile ili su im pristupile, tri mjeseca nakon što dvije trećine država stranaka pohrane isprave iz trećega stavka ovoga članka. Nakon toga, za svaku državu stranku koja je ratificira, prihvati, odobri ili joj pristupi, ta izmjena i dopuna stupa na snagu tri mjeseca nakon datuma na koji ta država stranka pohrani svoju ispravu o ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupanju.
5. Postupak naveden u stavcima 3. i 4. ne primjenjuje se na izmjene i dopune članka 5. koje se odnose na broj država članica Odbora. Te izmjene i dopune stupaju na snagu u trenutku usvajanja.
6. Država koja postane stranka ove Konvencije nakon stupanja na snagu izmjena i dopuna sukladno stavku 4. ovoga članka, u slučaju izostanka iskaza drugačije namjere, smatra se:
 - (a) strankom Konvencije kako je izmijenjena i dopunjena; i
 - (b) strankom Konvencije koja nije izmijenjena i dopunjena u odnosu na svaku državu stranku koju te izmjene i dopune ne obvezuju.

Članak 39. - Mjerodavni tekstovi

Ova Konvencija sastavljena je na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku, s tim da je svaki od tih šest tekstova jednako mjerodavan.

Članak 40. – Upis u Registar

Sukladno članku 102. Povelje Ujedinjenih naroda, ova se Konvencija registrira pri Tajništvu Ujedinjenih naroda na zahtjev glavnog direktora UNESCO-a.

CONVENTION FOR THE SAFEGUARDING OF THE INTANGIBLE CULTURAL HERITAGE

The General Conference of the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization hereinafter referred to as UNESCO, meeting in Paris, from 29 September to 17 October 2003, at its 32nd session,

Referring to existing international human rights instruments, in particular to the Universal Declaration on Human Rights of 1948, the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights of 1966, and the International Covenant on Civil and Political Rights of 1966,

Considering the importance of the intangible cultural heritage as a mainspring of cultural diversity and a guarantee of sustainable development, as underscored in the UNESCO Recommendation on the Safeguarding of Traditional Culture and Folklore of 1989, in the UNESCO Universal Declaration on Cultural Diversity of 2001, and in the Istanbul Declaration of 2002 adopted by the Third Round Table of Ministers of Culture,

Considering the deep-seated interdependence between the intangible cultural heritage and the tangible cultural and natural heritage,

Recognizing that the processes of globalization and social transformation, alongside the conditions they create for renewed dialogue among communities, also give rise, as does the phenomenon of intolerance, to grave threats of deterioration, disappearance and destruction of the intangible cultural heritage, in particular owing to a lack of resources for safeguarding such heritage,

Being aware of the universal will and the common concern to safeguard the intangible cultural heritage of humanity,

Recognizing that communities, in particular indigenous communities, groups and, in some cases, individuals, play an important role in the production, safeguarding, maintenance and recreation of the intangible cultural heritage, thus helping to enrich cultural diversity and human creativity,

Noting the far-reaching impact of the activities of UNESCO in establishing normative instruments for the protection of the cultural heritage, in particular the Convention for the Protection of the World Cultural and Natural Heritage of

1972,

Noting further that no binding multilateral instrument as yet exists for the safeguarding of the intangible cultural heritage,

Considering that existing international agreements, recommendations and resolutions concerning the cultural and natural heritage need to be effectively enriched and supplemented by means of new provisions relating to the intangible cultural heritage,

Considering the need to build greater awareness, especially among the younger generations, of the importance of the intangible cultural heritage and of its safeguarding,

Considering that the international community should contribute, together with the States Parties to this Convention, to the safeguarding of such heritage in a spirit of cooperation and mutual assistance,

Recalling UNESCO's programmes relating to the intangible cultural heritage, in particular the Proclamation of Masterpieces of the Oral and Intangible Heritage of Humanity,

Considering the invaluable role of the intangible cultural heritage as a factor in bringing human beings closer together and ensuring exchange and understanding among them,

Adopts this Convention on this seventeenth day of October 2003.

I. General provisions

Article 1 – Purposes of the Convention

The purposes of this Convention are:

- (a) to safeguard the intangible cultural heritage;
- (b) to ensure respect for the intangible cultural heritage of the communities, groups and individuals concerned;
- (c) to raise awareness at the local, national and international levels of the importance of the intangible cultural heritage, and of ensuring mutual appreciation thereof;
- (d) to provide for international cooperation and assistance.

Article 2 – Definitions

For the purposes of this Convention,

1. The «intangible cultural heritage» means the practices, representations, expressions, knowledge, skills – as well as the instruments, objects, artefacts and cultural spaces associated therewith – that communities, groups and, in some cases, individuals recognize as part of their cultural heritage. This intangible cultural heritage, transmitted from generation to generation, is constantly recreated by communities and groups in response to their environment, their interaction with nature and their history, and provides them with a sense of identity and continuity, thus promoting respect for cultural diversity and human creativity. For the purposes of this Convention, consideration will be given solely to such intangible cultural heritage as is compatible with existing international human rights instruments, as well as with the requirements of mutual respect among communities, groups and individuals, and of sustainable development.
2. The «intangible cultural heritage», as defined in paragraph 1 above, is manifested inter alia in the following domains:
 - (a) oral traditions and expressions, including language as a vehicle of the intangible cultural heritage;
 - (b) performing arts;
 - (c) social practices, rituals and festive events;
 - (d) knowledge and practices concerning nature and the universe;
 - (e) traditional craftsmanship.
3. «Safeguarding» means measures aimed at ensuring the viability of the intangible cultural heritage, including the identification, documentation, research, preservation, protection, promotion, enhancement, transmission, particularly through formal and non-formal education, as well as the revitalization of the various aspects of such heritage.
4. «States Parties» means States which are bound by this Convention and among which this Convention is in force.
5. This Convention applies mutatis mutandis to the territories referred to in Article 33 which become Parties to this Convention in accordance with the conditions set out in that Article. To that extent the expression «States Parties» also refers to such territories.

Article 3 – Relationship to other international instruments

Nothing in this Convention may be interpreted as:

- (a) altering the status or diminishing the level of protection under the 1972 Convention concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage of World Heritage properties with which an item of the intangible cultural heritage is directly associated; or
- (b) affecting the rights and obligations of States Parties deriving from any international instrument relating to intellectual property rights or to the use of biological and ecological resources to which they are parties.

II. Organs of the Convention

Article 4 – General Assembly of the States Parties

1. A General Assembly of the States Parties is hereby established, hereinafter referred to as «the General Assembly». The General Assembly is the sovereign body of this Convention.
2. The General Assembly shall meet in ordinary session every two years. It may meet in extraordinary session if it so decides or at the request either of the Intergovernmental Committee for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage or of a least one-third of the States Parties.
3. The General Assembly shall adopt its own Rules of Procedure.

Article 5 – Intergovernmental Committee for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage

1. An Intergovernmental Committee for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage, hereinafter referred to as «the Committee», is hereby established within UNESCO. It shall be composed of representatives of 18 States parties, elected by the States Parties meeting in General Assembly, once this Convention enters into force in accordance with Article 34.
2. The number of States Members of the Committee shall be increased to 24 once the number of the States Parties to the Convention reaches 50.

Article 6 – Election and terms of office of States Members of the Committee

1. The election of States Members of the Committee shall obey the principles of equitable geographical representation and rotation.

2. States Members of the Committee shall be elected for a term of four years by States Parties to the Convention meeting in General Assembly.
3. However, the term of office of half of the States Members of the Committee elected at the first election is limited to two years. These States shall be chosen by lot at the first election.
4. Every two years, the General Assembly shall renew half of the States Members of the Committee.
5. It shall also elect as many States Members of the Committee as required to fill vacancies.
6. A State Member of the Committee may not be elected for two consecutive terms.
7. States Members of the Committee shall choose as their representatives persons who are qualified in the various fields of the intangible cultural heritage.

Article 7 – Functions of the Committee

Without prejudice to other prerogatives granted to it by this Convention, the functions of the Committee shall be to:

- (a) promote the objectives of the Convention, and to encourage and monitor the implementation thereof;
- (b) provide guidance on best practices and make recommendations on measures for the safeguarding of the intangible cultural heritage;
- (c) prepare and submit to the General Assembly for approval a draft plan for the use of the resources of the Fund, in accordance with Article 25;
- (d) seek means of increasing its resources, and to take the necessary measures to this end, in accordance with Article 25;
- (e) prepare and submit to the General Assembly for approval operational directives for the implementation of this Convention;
- (f) examine, in accordance with Article 29, the reports submitted by States Parties, and to summarize them for the General Assembly;

(g) examine requests submitted by States parties, and to decide thereon, in accordance with objective selection criteria to be established by the Committee and approved by the General Assembly for:

(i) inscription on the lists and proposals mentioned under Articles 16, 17 and 18;

(ii) the granting of international assistance in accordance with Article 22.

Article 8 – Working methods of the Committee

1. The Committee shall be answerable to the General Assembly. It shall report to it on all its activities and decisions.
2. The Committee shall adopt its own Rules of Procedure by a two-thirds majority of its Members.
3. The Committee may establish, on a temporary basis, whatever ad hoc consultative bodies it deems necessary to carry out its task.
4. The Committee may invite to its meetings any public or private bodies, as well as private persons, with recognized competence in the various fields of the intangible cultural heritage, in order to consult them on specific matters.

Article 9 – Accreditation of advisory organizations

1. The Committee shall propose to the General Assembly the accreditation of non-governmental organizations with recognized competence in the field of the intangible cultural heritage to act in an advisory capacity to the Committee.
2. The Committee shall also propose to the General Assembly the criteria for and modalities of such accreditation.

Article 10 – The Secretariat

1. The Committee shall be assisted by the UNESCO Secretariat.
2. The Secretariat shall prepare the documentation of the General Assembly and of the Committee, as well as the draft agenda of their meetings, and shall ensure the implementation of their decisions.

III. Safeguarding of the intangible cultural heritage at the national level

Article 11 – Role of States Parties

Each State Party shall:

- (a) take the necessary measures to ensure the safeguarding of the intangible cultural heritage present in its territory;
- (b) among the safeguarding measures referred to in Article 2, paragraph 3, identify and define the various elements of the intangible cultural heritage present in its territory, with the participation of communities, groups and relevant non-governmental organizations.

Article 12 – Inventories

1. To ensure identification with a view to safeguarding, each State Party shall draw up, in a manner geared to its own situation, one or more inventories of the intangible cultural heritage present in its territory. These inventories shall be regularly updated.
2. When each State Party periodically submits its report to the Committee, in accordance with Article 29, it shall provide relevant information on such inventories.

Article 13 – Other measures for safeguarding

To ensure the safeguarding, development and promotion of the intangible cultural heritage present in its territory, each State Party shall endeavour to:

- (a) adopt a general policy aimed at promoting the function of the intangible cultural heritage in society, and at integrating the safeguarding of such heritage into planning programmes;
- (b) designate or establish one or more competent bodies for the safeguarding of the intangible cultural heritage present in its territory;
- (c) foster scientific, technical and artistic studies, as well as research methodologies, with a view to effective safeguarding of the intangible cultural heritage, in particular the intangible cultural heritage in danger;
- (d) adopt appropriate legal, technical, administrative and financial measures aimed at:

- i) fostering the creation or strengthening of institutions for training in the management of the intangible cultural heritage and the transmission of such heritage through forums and spaces intended for the performance of expression thereof;
- (ii) ensuring access to the intangible cultural heritage while respecting customary practices governing access to specific aspects of such heritage;
- (iii) establishing documentation institutions for the intangible cultural heritage and facilitating access to them.

Article 14 – Education, awareness-raising and capacity-building

Each State Party shall endeavour, by all appropriate means, to:

- (a) ensure recognition of, respect for, and enhancement of the intangible cultural heritage in society, in particular through:
 - (i) educational, awareness-raising and information programmes, aimed at the general public, in particular young people;
 - (ii) specific educational and training programmes within the communities and groups concerned;
 - (iii) capacity-building activities for the safeguarding of the intangible cultural heritage, in particular management and scientific research; and
 - (iv) non-formal means of transmitting knowledge;
- (b) keep the public informed of the dangers threatening such heritage, and of the activities carried out in pursuance of this Convention;
- (c) promote education for the protection of natural spaces and places of memory whose existence is necessary for expressing the intangible cultural heritage.

Article 15 – Participation of communities, groups and individuals

Within the framework of its safeguarding activities of the intangible cultural heritage, each State Party shall endeavour to ensure the widest possible

participation of communities, groups and, where appropriate, individuals that create, maintain and transmit such heritage, and to involve them actively in its management.

IV. Safeguarding of the intangible cultural heritage at the international level

Article 16 – Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity

1. In order to ensure better visibility of the intangible cultural heritage and awareness of its significance, and to encourage dialogue which respects cultural diversity, the Committee, upon the proposal of the States Parties concerned, shall establish, keep up to date and publish a Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity.
2. The Committee shall draw up and submit to the General Assembly for approval the criteria for the establishment, updating and publication of this Representative List.

Article 17 – List of Intangible Cultural Heritage in Need of Urgent Safeguarding

1. With a view to taking appropriate safeguarding measures, the Committee shall establish, keep up to date and publish a List of Intangible Cultural Heritage in Need of Urgent Safeguarding, and shall inscribe such heritage on the List at the request of the State Party concerned.
2. The Committee shall draw up and submit to the General Assembly for approval the criteria for the establishment, updating and publication of this List.
3. In cases of extreme urgency – the objective criteria of which shall be approved by the General Assembly upon the proposal of the Committee – the Committee may inscribe an item of the heritage concerned on the List mentioned in paragraph 1, in consultation with the State Party concerned.

Article 18 – Programmes, projects and activities for the safeguarding of the intangible cultural heritage

1. On the basis of proposals submitted by States Parties, and in accordance with criteria to be defined by the Committee and approved by the General Assembly, the Committee shall periodically select and promote national, subregional and regional programmes, projects and activities for the safeguarding of the heritage which it considers best

reflect the principles and objectives of this Convention, taking into account the special needs of developing countries.

2. To this end, it shall receive, examine and approve requests for international assistance from States Parties for the preparation of such proposals.
3. The Committee shall accompany the implementation of such projects, programmes and activities by disseminating best practices using means to be determined by it.

V. International cooperation and assistance

Article 19 – Cooperation

1. For the purposes of this Convention, international cooperation includes, inter alia, the exchange of information and experience, joint initiatives, and the establishment of a mechanism of assistance to States Parties in their efforts to safeguard the intangible cultural heritage.
2. Without prejudice to the provisions of their national legislation and customary law and practices, the States Parties recognize that the safeguarding of intangible cultural heritage is of general interest to humanity, and to that end undertake to cooperate at the bilateral, subregional, regional and international levels.

Article 20 – Purposes of international assistance

International assistance may be granted for the following purposes:

- (a) the safeguarding of the heritage inscribed on the List of Intangible Cultural Heritage in Need of Urgent Safeguarding;
- (b) the preparation of inventories in the sense of Articles 11 and 12;
- (c) support for programmes, projects and activities carried out at the national, subregional and regional levels aimed at the safeguarding of the intangible cultural heritage;
- (d) any other purpose the Committee may deem necessary.

Article 21 – Forms of international assistance

The assistance granted by the Committee to a State Party shall be governed by the operational directives foreseen in Article 7 and by the agreement referred to in Article 24, and may take the following forms:

- (a) studies concerning various aspects of safeguarding;
- (b) the provision of experts and practitioners;
- (c) the training of all necessary staff;
- (d) the elaboration of standard-setting and other measures;
- (e) the creation and operation of infrastructures;
- (f) the supply of equipment and know-how;
- (g) other forms of financial and technical assistance, including, where appropriate, the granting of low-interest loans and donations.

Article 22 – Conditions governing international assistance

1. The Committee shall establish the procedure for examining requests for international assistance, and shall specify what information shall be included in the requests, such as the measures envisaged and the interventions required, together with an assessment of their cost.
2. In emergencies, requests for assistance shall be examined by the Committee as a matter of priority.
3. In order to reach a decision, the Committee shall undertake such studies and consultations as it deems necessary.

Article 23 – Requests for international assistance

1. Each State Party may submit to the Committee a request for international assistance for the safeguarding of the intangible cultural heritage present in its territory.
2. Such a request may also be jointly submitted by two or more States Parties.
3. The request shall include the information stipulated in Article 22, paragraph 1, together with the necessary documentation.

Article 24 – Role of beneficiary States Parties

1. In conformity with the provisions of this Convention, the international assistance granted shall be regulated by means of an agreement between the beneficiary State Party and the Committee.

2. As a general rule, the beneficiary State Party shall, within the limits of its resources, share the cost of the safeguarding measures for which international assistance is provided.
3. The beneficiary State Party shall submit to the Committee a report on the use made of the assistance provided for the safeguarding of the intangible cultural heritage.

VI. Intangible Cultural Heritage Fund

Article 25 – Nature and resources of the Fund

1. A «Fund for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage», hereinafter referred to as «the Fund», is hereby established.
2. The Fund shall consist of funds-in-trust established in accordance with the Financial Regulations of UNESCO.
3. The resources of the Fund shall consist of:
 - (a) contributions made by States Parties;
 - (b) funds appropriated for this purpose by the General Conference of UNESCO;
 - (c) contributions, gifts or bequests which may be made by:
 - (i) other States;
 - (ii) organizations and programmes of the United Nations system, particularly the United Nations Development Programme, as well as other international organizations;
 - (iii) public or private bodies or individuals;
 - (d) any interest due on the resources of the Fund;
 - (e) funds raised through collections, and receipts from events organized for the benefit of the Fund;
 - (f) any other resources authorized by the Fund's regulations, to be drawn up by the Committee.
4. The use of resources by the Committee shall be decided on the basis of guidelines laid down by the General Assembly.

5. The Committee may accept contributions and other forms of assistance for general and specific purposes relating to specific projects, provided that those projects have been approved by the Committee.
6. No political, economic or other conditions which are incompatible with the objectives of this Convention may be attached to contributions made to the Fund.

Article 26 – Contributions of States Parties to the Fund

1. Without prejudice to any supplementary voluntary contribution, the States Parties to this Convention undertake to pay into the Fund, at least every two years, a contribution, the amount of which, in the form of a uniform percentage applicable to all States, shall be determined by the General Assembly. This decision of the General Assembly shall be taken by a majority of the States Parties present and voting which have not made the declaration referred to in paragraph 2 of this Article. In no case shall the contribution of the State Party exceed 1% of its contribution to the regular budget of UNESCO.
2. However, each State referred to in Article 32 or in Article 33 of this Convention may declare, at the time of the deposit of its instruments of ratification, acceptance, approval or accession, that it shall not be bound by the provisions of paragraph 1 of this Article.
3. A State Party to this Convention which has made the declaration referred to in paragraph 2 of this Article shall endeavour to withdraw the said declaration by notifying the Director-General of UNESCO. However, the withdrawal of the declaration shall not take effect in regard to the contribution due by the State until the date on which the subsequent session of the General Assembly opens.
4. In order to enable the Committee to plan its operations effectively, the contributions of States Parties to this Convention which have made the declaration referred to in paragraph 2 of this Article shall be paid on a regular basis, at least every two years, and should be as close as possible to the contributions they would have owed if they had been bound by the provisions of paragraph 1 of this Article.
5. Any State Party to this Convention which is in arrears with the payment of its compulsory or voluntary contribution for the current year and the calendar year immediately preceding it shall not be eligible as a Member of the Committee; this provision shall not apply to the first election. The term of office of any such State which is already a Member of the Committee shall come to an end at the time of the elections provided for in Article 6 of this Convention.

Article 27 – Voluntary supplementary contributions to the Fund

States Parties wishing to provide voluntary contributions in addition to those foreseen under Article 26 shall inform the Committee, as soon as possible, so as to enable it to plan its operations accordingly.

Article 28 – International fund-raising campaigns

The States Parties shall, insofar as is possible, lend their support to international fund-raising campaigns organized for the benefit of the Fund under the auspices of UNESCO.

VII. Reports

Article 29 – Reports by the States Parties

The States Parties shall submit to the Committee, observing the forms and periodicity to be defined by the Committee, reports on the legislative, regulatory and other measures taken for the implementation of this Convention.

Article 30 – Reports by the Committee

1. On the basis of its activities and the reports by States Parties referred to in Article 29, the Committee shall submit a report to the General Assembly at each of its sessions.
2. The report shall be brought to the attention of the General Conference of UNESCO.

VIII. Transitional clause

Article 31 – Relationship to the Proclamation of Masterpieces of the Oral and Intangible Heritage of Humanity

1. The Committee shall incorporate in the Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity the items proclaimed «Masterpieces of the Oral and Intangible Heritage of Humanity» before the entry into force of this Convention.
2. The incorporation of these items in the Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity shall in no way prejudice the criteria for future inscriptions decided upon in accordance with Article 16, paragraph 2.

3. No further Proclamation will be made after the entry into force of this Convention.

IX. Final clauses

Article 32 – Ratification, acceptance or approval

1. This Convention shall be subject to ratification, acceptance or approval by States Members of UNESCO in accordance with their respective constitutional procedures.
2. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Director-General of UNESCO.

Article 33 – Accession

1. This Convention shall be open to accession by all States not Members of UNESCO that are invited by the General Conference of UNESCO to accede to it.
2. This Convention shall also be open to accession by territories which enjoy full internal self-government recognized as such by the United Nations, but have not attained full independence in accordance with General Assembly resolution 1514 (XV), and which have competence over the matters governed by this Convention, including the competence to enter into treaties in respect of such matters.
3. The instrument of accession shall be deposited with the Director-General of UNESCO.

Article 34 – Entry into force

This Convention shall enter into force three months after the date of the deposit of the thirtieth instrument of ratification, acceptance, approval or accession, but only with respect to those States that have deposited their respective instruments of ratification, acceptance, approval, or accession on or before that date. It shall enter into force with respect to any other State Party three months after the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 35 – Federal or non-unitary constitutional systems

The following provisions shall apply to States Parties which have a federal or non-unitary constitutional system:

- (a) with regard to the provisions of this Convention, the implementation of which comes under the legal jurisdiction of the federal or central legislative power, the obligations of the federal or central government shall be the same as for those States Parties which are not federal States;
- (b) with regard to the provisions of this Convention, the implementation of which comes under the jurisdiction of individual constituent States, countries, provinces or cantons which are not obliged by the constitutional system of the federation to take legislative measures, the federal government shall inform the competent authorities of such States, countries, provinces or cantons of the said provisions, with its recommendation for their adoption.

Article 36 – Denunciation

1. Each State Party may denounce this Convention.
2. The denunciation shall be notified by an instrument in writing, deposited with the Director-General of UNESCO.
3. The denunciation shall take effect twelve months after the receipt of the instrument of denunciation. It shall in no way affect the financial obligations of the denouncing State Party until the date on which the withdrawal takes effect.

Article 37 – Depositary functions

The Director-General of UNESCO, as the Depositary of this Convention, shall inform the States Members of the Organization, the States not Members of the Organization referred to in Article 33, as well as the United Nations, of the deposit of all the instruments of ratification, acceptance, approval or accession provided for in Articles 32 and 33, and of the denunciations provided for in Article 36.

Article 38 – Amendments

1. A State Party may, by written communication addressed to the Director-General, propose amendments to this Convention. The Director-General shall circulate such communication to all States Parties. If, within six months from the date of the circulation of the communication, not less than one half of the States Parties reply favourably to the request, the Director-General shall present such proposal to the next session of the General Assembly for discussion and possible adoption.

2. Amendments shall be adopted by a two-thirds majority of States Parties present and voting.

3. Once adopted, amendments to this Convention shall be submitted for ratification, acceptance, approval or accession to the States Parties.

4. Amendments shall enter into force, but solely with respect to the States Parties that have ratified, accepted, approved or acceded to them, three months after the deposit of the instruments referred to in paragraph 3 of this Article by two-thirds of the States Parties. Thereafter, for each State Party that ratifies, accepts, approves or accedes to an amendment, the said amendment shall enter into force three months after the date of deposit by that State Party of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

5. The procedure set out in paragraphs 3 and 4 shall not apply to amendments to Article 5 concerning the number of States Members of the Committee. These amendments shall enter into force at the time they are adopted,

6. A State which becomes a Party to this Convention after the entry into force of amendments in conformity with paragraph 4 of this Article shall, failing an expression of different intention, be considered;

(a) as a Party to this Convention as so amended; and

(b) as a Party to the unamended Convention in relation to any State Party not bound by the amendments.

Article 39 – Authoritative texts

This Convention has been drawn up in Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish, the six texts being equally authoritative.

Article 40 – Registration

In conformity with Article 102 of the Charter of the United Nations, this Convention shall be registered with the Secretariat of the United Nations at the request of the Director-General of UNESCO.

Članak 3.

Provedba ovog Zakona u djelokrugu je središnjeg tijela državne uprave nadležnog za poslove kulture.

Članak 4.

Na dan stupanja na snagu ovoga Zakona, Konvencija iz članka 1. ovoga Zakona nije na snazi, te će se podaci o njezinom stupanju na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku objaviti naknadno u skladu s odredbom članka 30. stavka 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora, nakon njezina stupanja na snagu.

Članak 5.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmog dana od dana objave u "Narodnim novinama".

OBRAZLOŽENJE

Člankom 1. Konačnog prijedloga zakona utvrđuje se da Hrvatski sabor potvrđuje Konvenciju o zaštiti nematerijalne kulturne baštine, sukladno članku 139. stavku 1. Ustava Republike Hrvatske («Narodne novine», br. 41/01) i članku 18. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora («Narodne novine», br. 28/96), te se iskazuje konačni pristanak Republike Hrvatske da bude vezana Konvencijom.

Odredba članka 2. Konačnog prijedloga zakona sadrži tekst Konvencije o zaštiti nematerijalne kulturne baštine u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik.

Člankom 3. Konačnog prijedloga zakona određuje se tijelo državne uprave nadležno za provedbu Zakona o potvrđivanju navedene Konvencije.

Člankom 4. Konačnog prijedloga zakona predviđeno je da na dan stupanja na snagu Zakona, Konvencija iz članka 1. ovoga Zakona nije na snazi, te da će se podatak o njezinom stupanju na snagu u odnosu na Republiku Hrvatsku objaviti naknadno, u skladu sa člankom 30. stavkom 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Člankom 5. uređeno je stupanje na snagu Zakona o potvrđivanju navedene Konvencije.